28/03/2020

Μία σύγχρονη Μαρτυρία – Θαύμα που συγκλονίζει

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ακολουθεί η Μαρτυρία ενός ατόμου, που έζησε ένα αληθινό ΘΑΥΜΑ, το οποίο και τον συγκλόνισε.

Ας τον ακούσουμε με ευλαβική προσοχή:

“Στον ναό της Παναγίας Σουμελά στη Μελβούρνη, συμβαίνει και επαναλαμβάνεται καθημερινά, σε κάθε ιερή λειτουργία, συμπεριλαμβανομένων όλων των μυστηρίων! Εχθές εκκλησιάστηκα εκεί.

Βρίσκομαι στη Μελβούρνη για δουλειά και ήθελα να επισκευθώ τον φίλο μου και συναγωνιστή Πατέρα Κων/νο, τον εφημέριο του ναού. Ξέροντας ότι η Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας και Ωκεανίας έχει ήδη ανακοινώσει πως πειθαρχεί στην κυβερνητική απόφαση για την τέλεση λειτουργιών κεκλεισμένων των θυρών, πήγα κατά τις 7 το απόγευμα κι όχι αργότερα, την ώρα που θα τελείωναν οι Χαιρετισμοί. Κάτι με παρακινούσε να το κάνω, έστω και σαν... επαναστατική πράξη. Να είμαι θεατής ενός παραλογισμού, που ξεπερνούσε τα δικά μου όρια. Να γίνομαι μάρτυρας ενός φαινομένου, που ουδέποτε συνέβη στην δισχιλιόχρονη ύπαρξη του Χριστιανισμού στον πλανήτη!

Ενώ κανονικά θα έπρεπε να υπάρχει κοσμοσυρροή από πιστούς που σε τέτοιες ειδικά στιγμές απευθύνουν έκκληση στον Θεό και στην Μητέρα Του, οι

εντελώς παρανοϊκοί και παντελώς άθεοι κυβερνήτες της Δύσης, να του κλείνουν ΚΑΙ αυτή τη πόρτα! Την πόρτα του Εκκλησιασμού... Εν πάσει περιπτώσει, κάποια στιγμή η λειτουργία τελείωσε, ακούστηκε από το στόμα του ιερέα το «Δι' ευχών των Αγίων Πατέρων ημών...» και ο ήχος από το εσωτερικό του ναού σιώπησε. Παρά το γεγονός του ότι ήθελα με λαχτάρα να μπώ να προσκυνήσω, δεν ήθελα να δημιουργήσω πρόβλημα στον ιερέα. Μιας και δεν είχα ειδοποιήσει από πρίν την άφιξή μου και γνωρίζοντας το βεβαρυμμένο πρόγραμμα του Πατέρα Κων/νου, έκανα να φύγω και να έρθω πάλι την επαύριο το πρωί να τον δώ μετά τον όρθρο του Σαββάτου. Βυθισμένος μέσα στις σκέψεις μου, δεν πήρα είδηση έναν άλλον «επισκέπτη» ο οποίος μπήκε στο προαύλιο του ναού από την πίσω είσοδο από την οποία έχει κανείς πρόσβαση στο πάρκινγκ του ναού. **Άκουσα λοιπόν μια γυναικεία φωνή να μου λέει:**

«Πού πας παλικάρι μου; Δεν θα προσκυνήσεις;». Γύρισα προς το μέρος της ξαφνιασμένος. Είδα μια ηλικιωμένη κυρία η οποία μου μιλούσε από το παράθυρο του οδηγού του αυτοκινήτου. Ταράχτηκα. «Όχι, ψέλλισα, δεν θέλω να φέρω σε δύσκολη θέση τον ιερέα» «Είσαι πολύ ώρα εδώ;» με ρώτησε. «Αρκετή, απάντησα. Καμμιά ώρα σίγουρα.» «Αν θες να προσκυνήσεις, περίμενε λίγο. Όπου νά'ναι θα βγεί ο άντρας μου, ο κεντρικός ψάλτης, και μαζί του μπορεί κι ο ιερέας. Θα σε αφήσουν να προσκυνήσεις.». «Ζούμε μεγάλες μέρες παλικάρι μου. Αυτό δεν το έχω ξαναδεί. Κρίμα που ο κόσμος δεν μπορεί να έρθει στην εκκλησία. Πού να ήξεραν...» «Δηλαδή;» ρώτησα. «Τι θέλετε να πείτε»; «Ξέρω τι λέω. Η Παναγία μας, μας βοηθάει πολύ. Και τώρα ακόμα θα μας βοηθήσει. Να έχουμε την ευλογία της. Ο άντρας μου πάσχει από Αλτσχάϊμερ και πρέπει να είμαι συνέχεια μαζί του...».

Τα 'χασα για μια στιγμή. «Με συγχωρείτε, αν κατάλαβα καλά, ο άντρας σας νόμιζα πως είναι ο κεντρικός ψάλτης του ναού. Δεν είναι;» Χαμογέλασε εγκάρδια με χαμόγελο που φώτιζε το πρόσωπό της. «Και βέβαια είναι!» Έμεινα άναυδος! «Μα... τότε... πώς...» ψέλλισα σαν χαμένος. «Εμένα ρωτάς παιδί μου;», είπε. «Την Παναγία ρώτα!» Τότε ήταν που τα έχασα τελείως. «Ο άντρας μου είναι ψάλτης εδώ, από χρόνια πολλά τώρα. Θα είναι και 20. Όμως εδώ και πέντε χρόνια του ήρθε Αλτσχάϊμερ ξαφνικά. Μέσα σε ένα βράδυ. Άσε τι πέρασα. Και τι περνάω. **Αλλά φαίνεται πως η Παναγία θέλει εκείνον να ψέλνει, τι να πω. Δεν θυμάται ποιά είμαι, δεν γνωρίζει κανέναν, δεν μιλάει καθόλου. Μόνο όταν τον φέρνω στην εκκλησία βρίσκει τα λογικά του.** Θαρρείς και δεν έχει τίποτα. Έρχεται μέσα, ανεβαίνει στο ψαλτήρι, ετοιμάζει τα βιβλία του τι θα ψάλλει κάθε φορά... Και πηγαίνω κι εγώ για λίγο εκεί στο ψαλτήρι και τον... βλέπω πάλι όπως ήταν παλιά. Μου μιλάει σαν να μην πέρασε μια μέρα από τότε. Ξέρει τα πάντα. Το τι γίνεται στο σπίτι, ποιός ήρθε, ποιός έφυγε, πού είναι τα παιδιά, πότε θα έρθουν τα εγγόνια μας, τι φάγαμε, τι θα φάμε....» Ξαφνικά δακρύζει, ενώ εγώ

έχω μείνει ενεός! «...όταν φεύγουμε, επανέρχεται ξανά στην πρότερη κατάσταση. Αυτή είναι η ζωή μας, εδώ και πέντε χρόνια. Θα αναρωτιέσαι γιατί δεν τον κάνει καλά. Πού να ξέρω εγώ παιδί μου; Μπορείς να ξέρεις τις βουλές του Θεού; Έτσι θέλει η Παναγία, αυτό γίνεται....».

Έμεινα κυριολεκτικά συγκλονισμένος. Σαν να με χτύπησε κεραυνός! Κάποια στιγμή βλέπω πως ανοίγει η πόρτα του ναού και προβάλλουν οι μορφές του ψάλτη και του ιερέα. Με βλέπει ο παπάς και χαμογελάει. «Το ξέρεις ότι σε περίμενα;» μου κάνει. «Κάτι μου έλεγε ότι θα ερχόσουν. Μόνος σου είσαι;» «Ναί», του λέω. «Ήρθα να σε δώ, να ακούσω τη λειτουργία και συνάντησα το θαύμα αλλά και το αλλόκοτο.» Ο παπάς κατάλαβε τι εννοούσα, βλέποντας τη γυναίκα του ψάλτη που περίμενε τον άντρα της κι εμένα που ήμουν μαζί της πριν έρθω κοντά τους.

Ο ψάλτης με χαιρέτησε ευγενικά, είπε στον παπά πως αύριο θα τα πούνε στον Όρθρο, μας καληνύχτισε κι έφυγαν μαζί με τη γυναίκα του. «Έπαθες πλάκα», μου λέει. «Το κατάλαβα. Δε το ξέρουν πολλοί, μόνο εγώ και οι επίτροποι. Δεν βγαίνει παραέξω, το θέλουν οι δικοί του. Κάποια στιγμή όμως θα βγεί. Βλέπεις τι κάνουν οι αντίχριστοι; Αλλά η Παναγία έχει τα δικά της σχέδια. Μέσω του ψάλτη μας το λέει. Και εμείς Την ακούμε. **Έζησα να το δώ κι αυτό. Να κάνω Χαιρετισμούς χωρίς τον κόσμο. Και κοινωνία χωρίς να κοινωνούς.** Να το ξέρεις, εσύ που είσαι καθηγητής και τα μελετάς αυτά, πως δεν θα τα καταφέρουν. Εγώ έχω κοινωνήσει χιλιάδες κόσμο, αρρώστους, ετοιμοθάνατους, με βαριές αρρώστιες. Και κάθε φορά που πίνω από τη κοινωνία που τους έδωσα, θα έπρεπε να είχα πεθάνει τώρα. **Ντροπή τους! Δεν θα πω τίποτε άλλο. Θα τους τα πεί ο Θεός μη στενοχωριέσαι. Η Ορθοδοξία είναι πολύ μεγάλη για να τη νικήσουν οι πολύ μικροί.** Πάμε μέσα να προσκυνήσεις και μετά να πιούμε ένα καφέ. Έχουμε πολλά να πούμε.».

Εγώ δεν θα προσθέσω τίποτε άλλο. Αυτό που ξέρω είναι ένα. Ότι η Ορθοδοξία θα νικήσει, μαζί με την Ελλάδα.

Όσο έχουμε την Παναγιά μαζί μας, είμαστε ανίκητοι. Κανένας κορωναϊός δεν πρόκειται να μας αγγίξει. Αυτά που θα έρθουν είναι τρομερά και θα δούμε πράγματα που θα μας σημαδέψουν για πάντα. Η ώρα της Ελλάδας ήρθε. Η ώρα της Παναγιάς ήρθε. Η ώρα της Ανάστασης του Γένους ΗΡΘΕ. Ο Χριστός δίνει το μεγάλο χαστούκι στο «σύστημα» και το διαλύει. Η Αμερική γονατίζει. Η Αυστραλία τελειώνει. Η Δύση καταρρέει. Η Παγκοσμιοποίηση τελείωσε. Η Τουρκία μετράει μέρες. Η Ανάσταση έρχεται. Αλλά δεν υπάρχει Ανάσταση χωρίς Σταύρωση. Κουράγιο! Η δική μας ώρα ΕΡΧΕΤΑΙ! Ψηλά το κεφάλι με πίστη δυνατή! Καλό κι ευλογημένο Σ/Κ σε όλους”.